

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 9066/16
Дана 16.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Сукновић Бојација, председника већа др Владана Станојева и Наде Балешевић, чланова већа, са саветником суда Весном Слијепчевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Ћ. Б. из Н. С.,, кога заступа Н. Р., адвокат из Б.,, ради поништаја решења туженог Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију, чији је правни следбеник Покрајински секретаријат за социјалну политику, демографију и равноправност полова, број 113-585-00006/2008-3 од 07.12.2009. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж-1337/2014 од 12.05.2016. године, у предмету признавања својства цивилног инвалида рата, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију, број 113-585-00006/2008-3 од 07.12.2009. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновни поступак и одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду У. 11944/13 од 24.12.2013. године, одбијена је тужба тужиоца, поднета ради поништаја решења туженог Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију, број 113-585-00006/2008-3 од 07.12.2009. године, којим је одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Градске управе за социјалну и дечију заштиту града Н. С., Управе за борачко - инвалидску заштиту број XIII-2 580-00044/2007 од 28.12.2007. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за признавање својства цивилног инвалида рата.

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда, тужилац је изјавио Уставном суду, уставну жалбу.

Уставни суд је у одлуци Уж 1337/2014 од 12.05.2016. године у ставу 1. диспозитива

усвојио уставну жалбу Т. Б. и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Новом Саду У. 11944/13 од 24.12.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У ставу 2. диспозитива поништена је одлуке Управног суда - Одељење у Новом Саду У. 11944/13 од 24.12.2013. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца изјављеној против решења Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију, број 113-585-00006/2008-3 од 07.12.2009. године.

Уставни суд је у својој одлуци навео да је оспореним актом подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, па је стога усвојио уставну жалбу и одредио да Управни суд донесе нову одлуку по тужби изјављеној против решења Покрајинског секретаријата за социјалну политику и демографију, број 113-585-00006/2008-3 од 07.12.2009. године. Уставни суд је констатовао да је у образложењу оспорене пресуде оцена да се подносиоцу не може признати својство цивилног инвалида рата заснована искључиво на чињеници да је рањавање подносиоца настало ван територије Републике Србије, а да није образложено да ли се околности под којима је подносилац повређен могу сматрати околностима прописаним одредбама члана 2. Закона о правима цивилних инвалида рата. Указује на одлуку Уставног суда Уж-5194/2010 од 20.06.2013. године у којој је констатовано да је у предметима број У. 16088/10 и У. 15581/10 Управни суд, у идентичној чињеничној и правној ситуацији донео различите одлуке о основаности тужбе и да је на тај начин подносиоцу уставне жалбе, одбијајући његову тужбу за признавање својства цивилног инвалида рата јер је оштећење организма задобијено ван територије Републике Србије, довео у битно различит положај од оног у коме је била М.Н. из Б., чија је тужба уважена пресудом тог суда У. 15581/10 од 22.07.2010. године, као и да је подносиоцу истовремено повређено право на образложену одлуку, јер је Управни суд пропустио да наведе суштинске разлоге за одступање од дотадашње судске праксе.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, Одељења у Новом Саду, У. 11944/13 од 24.12.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно чл. 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Сл. гласник РС”, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни органи и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби, којом је покретнуо управни спор поднетој дана 22.12.2009. године Окружном суду у Н. С., која је заведена под бројем У. 665/09, тужилац наводи да су и првостепено и другостепено решење незаконита, јер су донета погрешном применом материјалног права и то одредаба Закона о правима цивилних инвалида рата. Сматра да је за признавање својства цивилног инвалида рата одлучан моменат подношења захтева, а не моменат настанка оштећења. Како је у моменту подношења захтева за признавање својства цивилног инвалида рата, тужилац већ био држављанин Републике Србије, очигледно је да је у овом случају дошло до погрешне примене одредаба закона. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Управни суд је преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и Окружних судова 01.01.2010. године, на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ бр. 111/09) члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр. 116/08 и 104/09).

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Према образложењу оспореног решења, произлази да је тужилац дана 23.01.2007. године поднео захтев првостепеном органу за признавање својства цивилног инвалида рата. У спроведеном поступку утврђено је да је тужилац рођен ... године и да је повређен 10.10.1992. године по основу рањавања у потклоницу десне ноге са тешким ломом бутне кости задобијеног од снајперског метка. У моменту рањавања није био држављанин Републике Србије, него је држављанство стекао 2001. године. На основу утврђених чињеница тужени орган је одбио жалбу тужиоца, уз образложење да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиоца за признавање својства цивилног инвалида рата, из разлога што тужилац није задобио оштећење организма на територији државе Србије, већ ван њених граница.

Пресудом Управног суда III-2 У. 11944/13 од 24.12.2013. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против оспореног решења туженог од 07.12.2009. године, јер је суд закључио да тужилац не испуњава законске услове за признавање својства цивилног инвалида рата, јер је рањавање тужиоца настало ван територије Републике Србије.

Одредбом члана 1. Закона о правима цивилних инвалида рата („Службени гласник СРС“, бр. 52/96) прописано је да се овим законом уређују сва права цивилних инвалида рата, чланова породица цивилних инвалида рата и чланова породица цивилних жртава рата, а одредбом члана 2. истог закона прописано је да је цивилни инвалид рата лице код кога наступи оштећење организма од најмање 50% услед ране, повреде или озледе које су оставиле видне трагове, задобијене злостављањем или лишењем слободе од стране непријатеља за време рата, извођења ратних операција, од заосталог ратног материјала или непријатељских диверзантских, односно терористичких акција.

Полазећи од цитираних законских одредби, Управни суд налази да се закључак

другостепеног органа, да се тужиоцу не може признати својство цивилног инвалида рата, из разлога што тужилац није задобио оштећење организма на територији државе Србије, већ ван њених граница, за сада не може прихватити. Основано се тужбом указује да је оспорено решење тужени орган донео уз повреду закона на штету тужиоца. Такође, одредбама члана 2. и 7. Закона о правима цивилних инвалида рата предвиђено је ко има својство цивилног инвалида рата. Истим одредбама је предвиђено ко може остварити у Републици Србији, право предвиђено Законом о правима цивилних инвалида рата, због чега ће у поновном поступку тужени орган ценити од каквог је значаја то што је у време подношења захтева од 2007. године, за признавање својства цивилног инвалида рата, тужилац био држављанин Републике Србије, које држављанство је стекао према стању у списима 2001. године.

У поновном поступку потребно је отклонити повреду правила поступка на коју је указано и на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донети правилно и на закону засновано решење.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.09.2016. године, III-2 У. 9066/16

Записничар
Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ